

Arrest

nr. 326 916 van 19 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 171
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 19 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2025.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 10 februari 2025 waaruit blijkt dat de zaak wordt uitgesteld naar een later tijdstip.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. ROGGHE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 4 juli 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 15 mei 2019 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) de afstand van het verzoek vastgesteld omdat verzoeker afwezig was bij het interview.

1.3. Verzoeker diende op 15 september 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 7 december 2021.

1.4. Op 9 mei 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Ook de Raad weigerde aan verzoeker bij arrest nr. 280 169 van 16 november 2022 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker zou op 5 juni 2023 een derde verzoek om internationale bescherming ingediend hebben.

1.5. Op 28 juni 2023 zou door de DVZ de afstand van dit verzoek vastgesteld zijn omdat verzoeker afwezig was bij het interview.

1.6. Verzoeker dient op 6 februari 2024 een vierde verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het CGVS gehoord op 22 mei 2024.

1.7. De commissaris-generaal neemt op 19 augustus 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Ethiopische nationaliteit te beschikken. U bent moslim en behoort tot de Oromo etnie. U spreekt Oromo, Amhaars, en een beetje Engels en Duits. U heeft drie zussen en een broer alsook langs vaderszijde een halfzus en drie halfbroers. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U bent homoseksueel. U bent geboren op (...) 1994 te Bale Robe (regio Oromia). Uw vader was politiek actief bij het Oromo Liberation Front (OLF) en leidde ook de plaatselijke qeerro's [National Youth Movement for Freedom and Democracy]. Omwille van zijn politieke activiteiten mocht u van de overheid niet naar school gaan. U leerde wel lezen en schrijven. U hielp uw vader bij zijn werk in de landbouw. In 2007 werd u omwille van de politieke activiteiten van uw vader gearresteerd en vastgehouden in de gevangenis van Robe. U werd twee tot drie maanden later vrijgelaten. In 2010 werd u zelf politiek actief. U nam deel aan betogingen en assisteerde uw vader. In die periode werd u omwille van uw politiek profiel gearresteerd en opgesloten in de gevangenis van Robe. U werd twee tot drie maanden later vrijgelaten omdat u minderjarig was. In 2011 of 2012 ontdekte u gevoelens te hebben voor personen van hetzelfde geslacht. In 2011 werd u gearresteerd te midden van een Oromo-betoging in Robe. U werd een maand opgesloten in de gevangenis. In tussentijd werd uw vader publiekelijk geëxecuteerd. Vervolgens werd u gedwongen in de rechtbank te getuigen dat uw vader ten gevolge van ziekte is overleden, wat u weigerde. Uw moeder kon uw vrijlating bekopen. In totaal bent u in Ethiopië een zestal keren gearresteerd geweest. U vreesde opnieuw te worden gearresteerd en opgesloten. Op 28 augustus 2011 verliet u Ethiopië. U reisde met de auto en wandelde nog een week vooraleer de Sudanese grens te bereiken, die u illegaal overging. U bleef twee nachten in Gedaref, vier maanden in Khartoem en een jaar in Benghazi (Libië) alvorens in 2012 of 2013 de Middellandse Zee over te steken. Op 7 november 2013 diende u in Italië een verzoek om internationale bescherming in. U wachtte niet op de uitnodiging voor uw interview, maar reisde verder naar Duitsland. Daar verzocht u internationale bescherming op 13 oktober 2014. U werkte er een jaar in de bouwsector. Uw aanvraag werd op 24 mei 2017 en 11 oktober 2019 afgewezen. In België diende u op 4 juli 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 15 mei 2019 sloot de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) uw dossier af met een technische weigeringsbeslissing omwille van uw afwezigheid op uw interview. U vertrok naar Duitsland en vervoegde daar in 2020 het OLF. U nam deel aan betogingen en leverde financiële bijdrages. U kreeg een lidkaart, maar verloor die samen met uw portefeuille. Eveneens in Duitsland belde u naar uw moeders verwanten in Ethiopië. Zij vertelden dat de federale overheid beslag had gelegd op de eigendommen van uw vader. Sinds 2012 of 2013 heeft u geen rechtstreeks contact meer gehad met uw ouders, broers of zussen. U vertrok naar Frankrijk en verzocht er internationale bescherming op 16 maart 2021 en 12 april 2021. Op 14 september 2021 werd u naar België gerepatriëerd en de volgende dag diende u er een tweede verzoek om internationale bescherming in. Uw verzoek werd op 8 november 2021 ontvankelijk verklaard. Op 9 mei 2022 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een gebrek aan geloofwaardigheid inzake uw persoonlijke problemen met de Ethiopische autoriteiten. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV) bevestigd in haar arrest van 16 november 2022 (arrest nr. 280169). U vertrok naar Nederland en verzocht er op 23 januari 2023 internationale bescherming in. U keerde terug naar België en diende er op 5 juni 2023 een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 28 juli 2023 sloot de DVZ uw dossier af met een technische weigeringsbeslissing omwille van uw afwezigheid op uw interview. U reisde naar Duitsland en verzocht er opnieuw internationale bescherming op 4 juli 2023. U keerde terug naar België en diende er op 6 februari 2024 een vierde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van onderhavig verzoek

verklaart u homoseksueel te zijn. U heeft in Ethiopië uw geaardheid ontdekt en in Europa losse seksuele contacten met mannen gehad. U heeft vrienden in de LGBTQI+ gemeenschap en gaat soms met hen naar evenementen en betogingen in zowel België als Frankrijk. Uw familie is niet op de hoogte van uw geaardheid. In geval van terugkeer vreest u dat uw familie u zal dwingen te huwen met een vrouw. Vanwege de autoriteiten vreest u arrestatie en opsluiting.
U legt geen documenten neer om uw verzoek te staven.

B. Motivering

Er moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden waargenomen.

Op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde u stress te hebben. U was hiervoor niet in behandeling en legde geen medische attesten neer (verklaring DVZ dd. 22 oktober 2021 (verder 'verklaring DVZ'), vraag 28). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud haalde u geen gezondheidsproblemen aan en bevestigde u in staat te zijn om geïnterviewd te worden (notities persoonlijk onderhoud dd. 7 december 2021 (verder 'notities I'), p. 3). In 2024 verklaarde u ziek te zijn. U neemt geen medicatie en legt geen medische attesten neer (verklaring volgend verzoek dd. 13 februari 2024 (verder 'verklaring VV'), vraag 13). Op de zetel van het CGVS gaf u aan te kampen met stress en zenuwachtigheid. U krijgt hiervoor medicatie van een hulporganisatie (notities persoonlijk onderhoud dd. 22 mei 2024 (verder 'notities II'), p. 2). Opnieuw werden geen medische attesten voorgelegd. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. In de eerste plaats werd nagegaan of u zich capabel voelde uw asielmotieven uiteen te zetten (notities II, p. 2). Er werd uitgelegd dat u het meteen moest signaleren indien u zich onwel zou voelen en dat u op elk moment een pauze mocht nemen. U stelde telkens de instructies goed te hebben begrepen en in staat te zijn verklaringen af te leggen (notities II, p. 2-3). Ook bij het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde u het goede verloop ervan (notities II, p. 19).

Doorheen uw verklaringen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In het licht van de elementen in uw dossier is het CGVS niet overtuigd dat u homoseksueel bent. Hoewel het Commissariaat-generaal constateert dat het niet evident is om de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag van een verzoeker die beweert homoseksueel te zijn, verwacht worden dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en parcours in verband met zijn geaardheid. Anders gezegd, het Commissariaat-generaal mag van een persoon die een vrees omwille van zijn geaardheid aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties verwachten. U kon uw seksuele oriëntatie echter niet onderbouwen met doorleefde, gedetailleerde en geconcretiseerde verklaringen.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming op 9 mei 2022 door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een gebrek aan geloofwaardigheid inzake uw asielsituatie. De RvV besloot eveneens dat uw relaas ongeloofwaardig was (zie arrest nr. 280169). U diende geen cassatieberoep in. Uw eerdere onwaarachtige verklaringen hebben een negatieve impact op uw algehele geloofwaardigheid. Verder wordt vastgesteld dat u in Europa verschillende namen en geboortedata heeft opgegeven. In Frankrijk bent u gekend als G. M. T., geboren op (...) 1995 (laissez-passer nr. ... dd. (...) 2021). U gaf toe in Frankrijk een andere naam en geboortedatum te hebben opgegeven, om te voorkomen dat u naar Duitsland zou worden gerepatriëerd (notities I, p. 10). In Duitsland bent u dan weer gekend als I. en niet A. (verklaring DVZ, vraag 3). Toen u in België door de politie werd tegengehouden, zei u S. te heten en geboren te zijn op (...) 1992 (Belgium Tenprint Person/Incident report dd. 15 september 2021). U wijzigde nadien uw voornaam naar A. en uw geboortedatum naar (...) 1994. U vertelde dat uw familie u S. noemt (verklaring DVZ, vraag 3, 4). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelde u de namen S., I. en A. te hebben gebruikt. U vermeldde uw alias in Frankrijk niet (notities I, p. 5). Deze tegenstrijdigheden werden ook opgemerkt in de behandeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Zowel het CGVS als de RvV stelden vast dat u inconsistente verklaringen aflegde en geen (begin van) bewijs neerlegde ter staving van uw identiteit: "De bestreden beslissing kan dan ook op goede gronden oordelen dat verzoeker geen zicht biedt op zijn identiteit" (arrest nr. 280169 dd. 16 november 2022 (verder 'arrest nr. 280169'), p. 12). De inconsistenties hebben niet enkel betrekking op uw persoonlijke achtergrond, maar eveneens op de door u ingeroepen vervolgingsfeiten: "In navolging van de commissaris-generaal, [stelt de Raad] vast dat verzoeker in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming in België en Duitsland dermate afwijkende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot relevante elementen van zijn verzoek, dat zijn algehele geloofwaardigheid en die van zijn verklaringen van zijn verzoek in België op fundamentele wijze worden ondermijnd" (arrest nr. 280169, p. 12). Er wordt benadrukt dat wel degelijk rekening kan worden gehouden met alle feitelijke gegevens in uw administratief dossier, waaronder de verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerdere asielaanvragen in Europa (arrest nr. 280169, p. 14). Wat uw gezinssituatie betreft, verklaarde u een ongehuwde en kinderloze man te zijn. Nochtans had u eerder in Duitsland verteld dat u gehuwd en vader bent. Op 10 februari 2011 zou u in Khartoem (Sudan) gehuwd zijn met de Ethiopische vrouw S. J. E..

Julie hadden elkaar in Khartoem leren kennen, maar zij was ook afkomstig uit Bale Robe en behoorde eveneens tot de Oromo etnie. Samen kregen Julie een zoon, die anno 2016 nog in Sudan zou verblijven en u graag naar Duitsland zou overbrengen (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, (...), Niederschrift dd. 3 november 2016, p. 2, 5, 8). Een aantal jaren later vertelde u in België nooit gehuwd te zijn geweest en geen kinderen te hebben. Toen gevraagd werd of u een partner had, antwoordde u ontkennend (notities I, p. 13-14). Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u nooit gehuwd te zijn geweest en geen kinderen te hebben (notities II, p. 8). Het geheel van voornoemde tegenstrijdigheden heeft een negatieve impact op de geloofwaardigheid van uw persoonlijke achtergrond. Identiteit, nationaliteit en herkomst vormen de kernelementen van een asielprocedure. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat uw vrees voor vervolging en nood aan bescherming beoordeeld wordt. Het belang om duidelijkheid te verschaffen over uw identiteit kan niet genoeg benadrukt worden. In casu dient echter te worden besloten dat u het CGVS geen eenduidig beeld verschaft van uw persoonlijk en familiaal profiel.

De geloofwaardigheid van uw seksuele oriëntatie wordt verder aangetast door uw laattijdige vermelding van dit pertinent asielmotief. U bent zich sinds 2011 of 2012 bewust van uw geaardheid. Een jaar later arriveerde u in Europa en had u uw eerste seksuele contact met een man (verklaring VV, vraag 17 & notities II, p. 15). Op 4 juli 2018 en 15 september 2021 verzocht u de Belgische staat om internationale bescherming. U werd geïnterviewd op de zetels van DVZ en CGVS, respectievelijk op 22 oktober 2021 en 7 december 2021. Op geen enkel moment maakte u gewag van uw seksuele oriëntatie. U werd nochtans gewezen op de vertrouwelijkheid van uw verklaringen en de medewerkingsplicht waaraan u dient te voldoen (notities I, p. 3). U werd bevraagd over uw leven in andere Europese landen en zei niets over de homoseksuele relaties die u daar heeft gehad (notities I, p. 9-10). U beriep zich niet op uw seksuele oriëntatie toen u vrijuit vertelde over de redenen waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst (notities I, p. 19). Ook bij de afloop van het persoonlijk onderhoud had u geen toevoegingen of opmerkingen (notities I, p. 30). Zelfs nadat u een negatieve beslissing ontving en daartegen beroep aantekende, repte u geen woord over uw geaardheid. Het is geenszins aannemelijk dat u in deze situatie een danig belangrijk asielmotief niet zou vermelden. In haar arrest benadrukte de RvV dat u uitdrukkelijk en herhaaldelijk bevraagd was geweest over de redenen waarom u niet kon terugkeren naar Ethiopië. Er werd geoordeeld dat u de kans had gekregen om de nodige relevante elementen naar voren te brengen (arrest nr. 280169, p. 13). In verband met uw laattijdige vermelding stelde u uw herkomstland te hebben verlaten omwille van politieke redenen, en niet omwille van redenen die verband houden met uw seksuele oriëntatie (verklaring VV, vraag 17). Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd gevraagd waarom u pas in 2024 vertelt homoseksueel te zijn, terwijl u al ruim tien jaar in Europa bent en hier uw geaardheid vrijuit beleeft. U stelde dat uw eerste asielaanvraag geweigerd werd: "Daarom moest ik nu gebruik maken van dit probleem, dat ik omwille van dit probleem niet kan terugkeren". Erop gewezen dat u ook in Duitsland en Frankrijk niets vermeldde over uw geaardheid, zei u enkel uw "eerste probleem" te hebben vermeld (notities II, p. 12). Uw beknopte antwoorden zijn geenszins een afdoende verklaring voor het feit dat u reeds elf jaar in Europa bent en acht asielaanvragen indienende in vier verschillende landen vooraleer te vermelden dat u homoseksueel bent. Intussen liep u het risico om te worden gedeporteerd naar Ethiopië, waar uw geaardheid een ernstige bedreiging voor uw leven zou betekenen. In dit verband benadrukte de RvV reeds dat indien u werkelijk meent nood te hebben aan internationale bescherming er redelijkerwijs kan verwacht worden dat u de Europese asielinstanties van meet af aan in vertrouwen neemt. U dient een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten en de instanties correct in te lichten over uw identiteit, leeftijd, achtergrond en de redenen waarom u niet kan terugkeren naar uw herkomstland (arrest nr. 280169, p. 12). De vaststelling dat u dit heeft nagelaten en in de loop van uw verzoeken uw verklaringen heeft aangepast, ondermijnt op ernstige wijze de aannemelijkheid van uw seksuele oriëntatie.

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondergraven doordat u zelfs tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud niet spontaan verwees naar uw geaardheid. Wat uw asielmotieven betreft, zei u te vrezen dat de regering van premier Abiy u zou arresteren en doden. Gevraagd naar de redenen dat ze u zouden willen doden, wees u naar uw politieke activiteiten. Gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom de overheid u zou viseren, wees u opnieuw naar uw activiteiten voor het Oromo Liberation Front (OLF). Gevraagd of er niet-politieke redenen zijn waarom de overheid u zou viseren, antwoordde u: "dat is het". Pas wanneer werd benadrukt dat uw volgend verzoek om internationale bescherming niet op politieke motieven is gebaseerd, vermeldde u een vrees omwille van uw seksuele oriëntatie (notities II, p. 10).

U kon de aannemelijkheid van uw seksuele oriëntatie ook niet onderbouwen met doorleefde en specifieke verklaringen omtrent uw bewustwording en persoonlijk aanvaardingsproces. U bleek niet in staat te concretiseren in welke context u uw aantrekking tot jongens had ontdekt. Toen u werd aangespoord om te vertellen over concrete situaties, stelde u sinds uw geboorte homoseksueel te zijn. Toen de vraag werd herhaald, stelde u op 17- of 18-jarige leeftijd uw homoseksualiteit te hebben ontdekt. Wanneer werd gevraagd wat er toen specifiek gebeurde, antwoordde u: "Toen had ik enkel affectie voor mannen en niet voor vrouwen" (notities II, p. 10). U kon niet zeggen voor welke jongens of mannen u precies affectie had (notities II, p. 11). Op een later moment werd de vraag opnieuw gesteld en werd u gewezen op het belang van gedetailleerde antwoorden. U vertelde bij een voetbalveld aangetrokken te zijn geweest tot een man. U herinnerde zich niet wie hij was (notities II, p. 12). U kon ook geen andere momenten beschrijven waarop u zich bewust was (geworden) van uw homoseksuele gevoelens (notities II, p. 13). Evenmin kon u vertellen

over uw kennismaking met homofobie. U kon enkel in onpersoonlijke termen verwijzen naar religie: "Als ze zoiets zouden zien, zouden mensen gediscrimineerd en gehaat worden in de maatschappij". In verband met de houding van de islam vertelde u dat het "haram" is en homoseksuelen als dieren worden gezien (notities II, p. 11). U bent zowel moslim als homoseksueel. Wanneer werd gevraagd naar de impact die de vijandige houding van uw religie op u heeft gehad, antwoordde u kortaf: "psychologische impact en stress". U was niet in staat dit te concretiseren (notities II, p. 11). Uw vage verklaringen zijn opmerkelijk, aangezien u in het kader van onderhavig verzoek had verteld dat u omwille van uw geloof geen beslissing kan maken over toekomstige huwelijksplannen (verklaring VV, vraag 17). Toen de vraag op een later moment opnieuw werd gesteld, zei u dat uw religie het niet toestaat om gay te zijn. Toen de vraag nogmaals werd herhaald, wees u naar het feit dat het problematisch is om geen maagd te zijn op het moment van het huwelijk. U vertelde dat de imam van uw moskee in Ethiopië regelmatig preekte tegen homoseksualiteit. Wanneer werd gevraagd naar de persoonlijke impact van die preken, antwoordde u, opnieuw kortaf: "Ik voelde alsof er geen vrijheid was" (notities II, p. 17). Er moet worden besloten dat u geen duiding kon geven bij de concrete context waarin u kennismakte met uw eigen homoseksuele gevoelens en met de maatschappelijke homofobie.

Hetzelfde kan gezegd worden over de manier waarop u zichzelf als homoseksueel trachtte te aanvaarden in een land waar homoseksualiteit geheel taboe is. In dit verband wordt vooreerst verwezen naar de relevante landeninformatie, toegevoegd aan uw dossier, waaruit blijkt dat homoseksualiteit in Ethiopië zowel onwettig als onaanvaardbaar is. Seksuele betrekkingen tussen personen van hetzelfde geslacht zijn bij wet verboden. De bronnen beschrijven Ethiopië als een conservatief land, waarin homofobie wijdverspreid is. Door de vijandige houding van de samenleving zijn leden van de LGBTQI+ gemeenschap genoodzaakt hun geaardheid te verbergen. Homoseksuele Ethiopiërs worden geconfronteerd met haatspraak, arrestaties, bedreigingen, intimidatie en andere vormen van geweld. U spreekt deze vijandige maatschappelijke houding niet tegen. U wees meermaals naar haat en discriminatie (notities II, p. 11-12, 17, 19). Rekening houdend met wat voorafgaat, is het opmerkelijk dat u uzelf wel onmiddellijk heeft aanvaard als homoseksueel, maar nagenoeg niets kon vertellen over uw gedachtegang of persoonlijk proces. U sprak enkel in vage termen over angst, haat en discriminatie. U zei dat het moeilijk was om te beslissen. Gevraagd naar de factoren die hebben bijgedragen tot uw beslissing om uzelf te aanvaarden, antwoordde u kortaf: "Gewoon mijn gevoel, mijn wens, mijn gevoel" (notities II, p. 16-17). Dit oppervlakkig antwoord is geenszins een doorleefde beschrijving van een homoseksuele man die een persoonlijk aanvaardingsproces doormaakte in een vijandig sociaal klimaat. Evenmin kon u vertellen over de strategieën die u hanteerde om uw geaardheid te verbergen (notities II, p. 17). Het is bovendien opmerkelijk dat u vreest in Ethiopië te worden gearresteerd (verklaring VV, vraag 20 & notities II, p. 10), maar niet weet in hoeverre homoseksualiteit er strafrechtelijk vervolgbaar is. U had dan ook geen kennis van homoseksuele personen die in uw herkomstland gearresteerd, gevangen genomen en/of veroordeeld zijn geweest. Opnieuw sprak u enkel in vage termen over haat, discriminatie en geheimhouding (notities II, p. 11-12). Ook toen de vraag later nog tweemaal herhaald werd, moest u het antwoord schuldig blijven (notities II, p. 17, 18).

De geloofwaardigheid van uw geaardheid wordt uiteindelijk fundamenteel ondergraven door uw beknopte, oppervlakkige en onpersoonlijke beschrijvingen van uw leven als homoseksuele man in Europa. Ondanks het feit dat u veelvuldig werd aangespoord om concrete en specifieke antwoorden te geven, kon u enkel in vage termen spreken over losse seksuele contacten, vrienden van de LGBTQI+ gemeenschap en "veel plaatsen" waar deze gemeenschap samenkomt (notities II, p. 13). De enige concrete plaats waarvan u spreekt en een lidkaart toont (op naam van O. A.), heeft geen connecties met de LGBTQI+ gemeenschap, maar is een fietsenatelier (map 'landeninformatie' – stuk 2). U kon ook vrijwel niets vertellen over de homoseksuele relaties die u de voorbije elf jaar in Europa heeft gehad. De enige situatie waarover u sprak, was een seksueel contact met de Italiaanse man A., maar zelfs uw verklaringen daaromtrent waren beknopt en oppervlakkig (notities II, p. 13, 15). Verder wordt vastgesteld dat u spontaan de "gay vlag" aanhaalde, maar deze op geen enkele manier kon beschrijven. Nochtans zou u die vlag hebben vastgehouden tijdens een betoging in Frankrijk (notities II, p. 14). Er dient ook te worden opgemerkt dat u in Brussel verbleef en uw persoonlijk onderhoud plaatsvond op 22 mei, in dezelfde periode als de internationale 'pride week', die ook in Brussel in de publieke ruimte uitgebreid gevierd wordt (map 'landeninformatie' – stuk 3). Er kan moeilijk worden aangenomen dat u contact staat met de plaatselijke LGBTQI+ gemeenschap, maar helemaal niets heeft gemerkt of gehoord van deze meerdaagse viering (notities II, p. 14-15). Tot slot is het opmerkelijk dat u al jarenlang als homoseksuele man in Europa woont, maar geen kennis heeft van de nationale wetgevingen betreffende homoseksualiteit in het land waar u verblijft – België – of de landen waar u heeft verbleven – Duitsland, Frankrijk en Italië (notities II, p. 15-16). Wanneer werd gevraagd naar uw idee van de toekomst, meer bepaald om als homoseksuele man vrij in Europa te kunnen leven, gaf u aan daarover geen idee te hebben. Aangezien u bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelf een huwelijk had aangehaald (verklaring VV, vraag 17), werd gevraagd of u graag met een man zou huwen. U antwoordde bevestigend. Wanneer u werd aangespoord om daarover te vertellen, zei u simpelweg: "Ik zou blij zijn" (notities II, p. 16). U wist ook niet of het in België toegestaan is voor personen van hetzelfde geslacht om elkaar te huwen. Uw kennis is gebrekkig en uw verklaringen zijn niet doorleefd.

Er moet worden besloten dat u uw homoseksuele oriëntatie niet aannemelijk kon maken door middel van consistente, doorleefde en gedetailleerde verklaringen. Het geheel van vaagheden en tegenstrijdigheden ondermijnt de geloofwaardigheid van uw geaardheid en daaruit voortvloeiende vrees voor vervolging.

Wat uw terugkeervrees betreft, maakte u nog gewag van een gedwongen huwelijk. U stelt dat uw familie u zou dwingen om te huwen met een vrouw (verklaring VV, vraag 17 & notities II, p. 16). Tijdens het persoonlijk onderhoud sprak u over "pushen", wat impliceert dat ze u onder druk zouden zetten en niet effectief zouden dwingen. Vooreerst wordt opgemerkt dat uw familie nooit met u heeft gesproken over eventuele toekomstige huwelijksplannen (notities II, p. 11). Bovendien heeft u al minstens twaalf jaar geen contact gehad met uw familie. U kan dan ook niets vertellen over hun huidige woonplaats of levenssituatie. U herinnerde zich aanvankelijk niet wanneer u laatst met uw familie heeft gesproken (notities II, p. 7-8). Uiteindelijk gaf u aan dat jullie laatste contact dateert van uw tijd in Libië, dus 2012 of 2013 (notities II, p. 9). Uit wat voorafgaat, kan geen geloofwaardige, geconcretiseerde en gegronde vrees voor een gedwongen huwelijk worden opgemaakt.

In uw hoofde kan aldus geen persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, worden vastgesteld. Er is eveneens geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Ethiopië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Oromia beoordeeld te worden. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict-gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus, "ETHIOPIE. Veiligheidssituatie in Oromia" van 26 maart 2024 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie_veiligheidssituatie_in_omoria_20240326.pdf) blijkt dat het geweld in de regionale staat Oromia oplaait in 2019 na het mislukken van de in augustus 2018 getekende verzoeningsovereenkomst tussen het Oromo Liberation Front (OLF) en de Ethiopische overheid. De overeenkomst stelt het OLF – door het Ethiopian People's Revolutionary Democratic Front (EPRDF) bestempeld als terroristische organisatie – in staat vanuit ballingschap in Eritrea terug te keren naar Ethiopië, maar gebrekkige ontwapening, demobilisatie en re-integratie zaaien onmin over de overeenkomst tussen de Ethiopische regering en het OLF, alsook binnen het OLF. In oktober 2018 weigert een militair contingent te ontwapenen en treedt het naar voor als het Oromo Liberation Army (OLA). De groep verbreekt de banden met het OLF en begint een opstand voor de zelfbeschikking van de Oromo in het westen en zuiden van Oromia. Het conflict in de noordelijke regio Tigray (november 2020 – 2022) creëert een veiligheidsvacuüm dat door het OLA gebruikt wordt om de opstand uit te breiden. Na het tekenen van het Cessation of Hostilities Agreement (CoHA) dat een einde maakt aan de oorlog in Tigray, escaleren de vijandelijkheden tussen het OLA en de regeringstroepen in Oromia. Twee onderhandelingsrondes tussen vertegenwoordigers van het OLA en van de Ethiopische regering – een eerste eind april-begin mei 2023 en een tweede in november 2023 – blijven zonder resultaat. Telkens escaleert het geweld na het mislukken van de onderhandelingen – beide partijen voeren hun gewapende acties op in een poging hun respectievelijke onderhandelingsposities te versterken –, waarbij burgerdoden vallen. Daarnaast leiden ook de spanningen tussen de Oromo en de Amhara tot meer aanvallen op burgers. In het grensgebied tussen de regionale staten Oromia en Amhara en in het westen van Oromia voeren gewapende groepen, voornamelijk het OLA en etnische Amharamilities – gekend als Fano – aanvallen uit op respectievelijk Oromo- en Amharaburgers.

Na de mislukte onderhandelingen doet zich een geografische verschuiving van het conflict voor van plattelandsgebieden in het westen van Oromia naar centraal Oromia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de regio Oromia hoofdzakelijk plaatsvindt in de zones Oost-, West-, Noord- en Zuidwest-Shewa, alsook in de zones Kelem-, West-, Oost- en Horo Guduru-Wollega.

Voor de periode van 1 november 2022 tot en met 31 januari 2024 registreert ACLED 787 incidenten en 2.475 dodelijke slachtoffers in de regio Oromia. Daarvan beschouwt ACLED 389 incidenten als battles, 26 als explosions/ remote violence en 363 als violence against civilians. De helft van het door ACLED geregistreerde geweld betreft confrontaties tussen twee gewapende groepen, voornamelijk maar niet uitsluitend tussen de Ethiopian National Defense Force (ENDF) en het OLA. Iets minder dan de helft betreft geweld gericht tegen burgers. ACLED beschouwt 374 incidenten als civilian targeting – gewelddaden waarbij burgers "the main or only target" zijn –, waarbij 1.004 dodelijke slachtoffers vallen. Zowel regeringstroepen, het OLA als andere gewapende groepen plegen gewelddaden tegen burgers. Burgers, in het bijzonder

mannen, worden het slachtoffer van willekeurige arrestaties, langdurige detenties en buitengerechtelijke executies door regeringstroepen louter op verdenking van lidmaatschap, sympathie of het verstrekken van materiaal en informatie aan het OLA. Het federale leger maakt ook gebruik van drones die hun tol eisen onder de burgerbevolking. Het OLA maakt zich op zijn beurt schuldig aan het aanvallen, ontvoeren (tegen losgeld) en doden van Amharaburgers, regeringsfunctionarissen en personen met (vermeende) banden met de overheid.

Ethiopië telt naar schatting vier miljoen ontheemden, vooral in de regio's Somali (29,6%), Oromia (29,5%) en Tigray (27,4%). IOM registreert tussen augustus en september 2023 naar schatting 1.023.439 IDP's in de regio Oromia. Volgens cijfers van de regionale autoriteiten verblijven in februari 2024 ongeveer 1,5 miljoen ontheemden in Oromia. Conflicten zijn de belangrijkste reden voor ontheemding in Oromia, gevolgd door sociale spanningen.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Oromia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Oromia in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Oromia. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U legt geen documenten neer die bovenstaande vaststellingen zouden kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Er moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden waargenomen. Op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde u stress te hebben. U was hiervoor niet in behandeling en legde geen medische attesten neer (verklaring DVZ dd. 22 oktober 2021 (verder ‘verklaring DVZ’), vraag 28). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud haalde u geen gezondheidsproblemen aan en bevestigde u in staat te zijn om geïnterviewd te worden (notities persoonlijk onderhoud dd. 7 december 2021 (verder ‘notities I’), p. 3). In 2024 verklaarde u ziek te zijn. U neemt geen medicatie en legt geen medische attesten neer (verklaring volgend verzoek dd. 13 februari 2024 (verder ‘verklaring VV’), vraag 13). Op de zetel van het CGVS gaf u aan te kampen met stress en zenuwachtigheid. U krijgt hiervoor medicatie van een hulporganisatie (notities persoonlijk onderhoud dd. 22 mei 2024 (verder ‘notities II’), p. 2). Opnieuw werden geen medische attesten voorgelegd. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. In de eerste plaats werd nagegaan of u zich capabel voelde uw asielmotieven uiteen te zetten (notities II, p. 2). Er werd uitgelegd dat u het meteen moest signaleren indien u zich onwel zou voelen en dat u op elk moment een pauze mocht nemen. U stelde telkens de instructies goed te hebben begrepen en in staat te zijn verklaringen af te leggen (notities II, p. 2-3). Ook bij het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde u het goede verloop ervan (notities II, p. 19).”

Verzoeker laat deze concrete motieven ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat verzoeker, aan wie steunmaatregelen werden verleend, in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.2.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Ethiopië een vervolging omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Daarnaast verklaarde verzoeker dat hij vreest door zijn familie gedwongen te worden om te moeten huwen met een vrouw.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Ethiopië een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.2.5.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd:

“Vooreerst dient te worden aangestipt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming op 9 mei 2022 door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een gebrek aan geloofwaardigheid inzake uw asielrelaas. De RvV besloot eveneens dat uw relaas ongeloofwaardig was (zie arrest nr. 280169). U diende geen cassatieberoep in. Uw eerdere onwaarachtige verklaringen hebben een negatieve impact op uw algehele geloofwaardigheid. Verder wordt vastgesteld dat u in Europa verschillende namen en geboortedata heeft opgegeven. In Frankrijk bent u gekend als G. M. T., geboren op (...) 1995 (laissez-passer nr. (...) dd. 2 juli 2021). U gaf toe in Frankrijk een andere naam en geboortedatum te hebben opgegeven, om te voorkomen dat u naar Duitsland zou worden gerepatriëerd (notities I, p. 10). In Duitsland bent u dan weer gekend als I. en niet A. (verklaring DVZ, vraag 3). Toen u in België door de politie werd tegengehouden, zei u S. te heten en geboren te zijn op (...) 1992 (Belgium Tenprint Person/Incident report dd. 15 september 2021). U wijzigde nadien uw voornaam naar A. en uw geboortedatum naar (...) 1994. U vertelde dat uw familie u S. noemt (verklaring DVZ, vraag 3, 4). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelde u de namen S., I. en A. te hebben gebruikt. U vermeldde uw alias in Frankrijk niet (notities I, p. 5). Deze tegenstrijdigheden werden ook opgemerkt in de behandeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Zowel het CGVS als de RvV stelden vast dat u inconsistente verklaringen aflegde en geen (begin van) bewijs neerlegde ter staving van uw identiteit: “De bestreden beslissing kan dan ook op goede gronden oordelen dat verzoeker geen zicht biedt op zijn identiteit” (arrest nr. 280169 dd. 16 november 2022 (verder ‘arrest nr. 280169’), p. 12). De inconsistenties hebben niet enkel betrekking op uw persoonlijke achtergrond, maar eveneens op de door u ingeroepen vervolgingsfeiten: “In navolging van de commissaris-generaal, [stelt de Raad] vast dat verzoeker in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming in België en Duitsland dermate afwijkende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot relevante elementen van zijn verzoek, dat zijn algehele geloofwaardigheid en die van zijn verklaringen van zijn verzoek in België op fundamentele wijze worden ondermijnd” (arrest nr. 280169, p. 12). Er wordt benadrukt dat wel degelijk rekening kan worden gehouden met alle feitelijke gegevens in uw administratief dossier, waaronder de verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerdere asielaanvragen in Europa (arrest nr. 280169, p. 14). Wat uw gezinssituatie betreft, verklaarde u een ongetrouwde en kinderloze man te zijn. Nochtans had u eerder in Duitsland verteld dat u gehuwd en vader bent. Op 10 februari 2011 zou u in Khartoem (Sudan) gehuwd zijn met de Ethiopische vrouw S. J. E.. Jullie hadden elkaar in Khartoem leren kennen, maar zij was ook afkomstig uit Bale Robe en behoorde eveneens tot de Oromo etnie. Samen kregen jullie een zoon, die anno 2016 nog in Sudan zou verblijven en u graag naar Duitsland zou overbrengen (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, (...), Niederschrift dd. 3 november 2016, p. 2, 5, 8). Een aantal jaren later vertelde u in België nooit gehuwd te zijn geweest en geen kinderen te hebben. Toen gevraagd werd of u een partner had, antwoordde u ontkennend (notities I, p. 13-14). Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u nooit gehuwd te zijn geweest en geen kinderen te hebben (notities II, p. 8). Het geheel van voornoemde tegenstrijdigheden heeft een negatieve impact op de geloofwaardigheid van uw persoonlijke achtergrond. Identiteit, nationaliteit en herkomst vormen de kernelementen van een asielprocedure. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat uw vrees voor vervolging en nood aan bescherming beoordeeld wordt. Het belang om duidelijkheid te verschaffen over uw identiteit kan niet genoeg benadrukt worden. In casu dient echter te worden besloten dat u het CGVS geen eenduidig beeld verschaft van uw persoonlijk en familiaal profiel.”

Verzoeker repliceert dat hij bevestigt dat hij niet altijd dezelfde naam heeft opgegeven. Hij wijst erop dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaard heeft dat hij andere voor- en achternamen gebruikt heeft omdat hij wilde voorkomen dat hij zou worden gearresteerd en zou worden gedeporteerd. Verzoeker stelt dat hij niet altijd weet welke namen hij gebruikt heeft omdat hij een lange emigratiereis heeft gemaakt met name via Soedan en Libië en vervolgens via verschillende Europese landen. Wat betreft verweerders stelling dat hij gehuwd en kinderen had, stelt verzoeker deze bewering formeel te betwisten. Verzoeker beklemtoont nooit getrouwd te zijn geweest en geen kinderen te hebben. Hij betoogt dat hij Ethiopië verlaten heeft toen hij zeventien jaar oud was en hij niet getrouwd was en geen kinderen had in Ethiopië en later in Soedan. Verzoeker betwist deze informatie in Duitsland te hebben gegeven en hij begrijpt niet waarom deze informatie in het Duitse dossier was opgenomen.

Verzoeker brengt met zijn betoog geenszins dienstige elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande terechte bevindingen in de bestreden beslissing aangaande zijn reeds eerder ongeloofwaardig bevonden relaas en zijn tegenstrijdige verklaringen.

Zo wijst de Raad erop dat de verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht is om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit,

leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog dat hij toegeeft andere namen gebruikt te hebben maar wilde voorkomen gearresteerd te worden en gedeporteerd te worden kan geen afbreuk doen aan bovenstaande verplichting en aan de vaststelling dat hij initieel meerdere inconsistente verklaringen heeft afgelegd over zijn identiteit.

Waar verzoeker zijn verklaringen zoals afgelegd bij de Duitse asielinstanties louter betwist, kan hij geen ander licht werpen op verweerders bevindingen die steun vinden in de stukken van het dossier waaruit blijkt dat hij in Duitsland wel degelijk verklaarde gehuwd te zijn en een zoon te hebben (blauwe map met landeninformatie, stuk 4). Door de informatie opgenomen in zijn Duits asioldossier te bekritisieren kan verzoeker allerminst zijn meerdere tegenstrijdige verklaringen tussen de Franse, Duitse en Belgische asielinstanties verschonen. Immers wijst de Raad op het vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke EU-Lidstaat worden gerespecteerd, zodat kan worden aangenomen dat de Duitse asielinstanties het beschermingsverzoek van verzoeker naar behoren hebben behandeld en de Duitse documenten een getrouwe weerslag bieden van zijn verklaringen. Verzoeker toont met zijn blote beweringen geenszins het tegendeel aan.

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal met reden dat de geloofwaardigheid van verzoekers seksuele oriëntatie verder aangetast wordt door zijn laattijdige vermelding hiervan:

“U bent zich sinds 2011 of 2012 bewust van uw geaardheid. Een jaar later arriveerde u in Europa en had u uw eerste seksuele contact met een man (verklaring VV, vraag 17 & notities II, p. 15). Op 4 juli 2018 en 15 september 2021 verzocht u de Belgische staat om internationale bescherming. U werd geïnterviewd op de zetels van DVZ en CGVS, respectievelijk op 22 oktober 2021 en 7 december 2021. Op geen enkel moment maakte u gewag van uw seksuele oriëntatie. U werd nochtans gewezen op de vertrouwelijkheid van uw verklaringen en de medewerkingsplicht waaraan u dient te voldoen (notities I, p. 3). U werd bevraagd over uw leven in andere Europese landen en zei niets over de homoseksuele relaties die u daar heeft gehad (notities I, p. 9-10). U beriep zich niet op uw seksuele oriëntatie toen u vrijuit vertelde over de redenen waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst (notities I, p. 19). Ook bij de afloop van het persoonlijk onderhoud had u geen toevoegingen of opmerkingen (notities I, p. 30). Zelfs nadat u een negatieve beslissing ontving en daartegen beroep aantekende, repte u geen woord over uw geaardheid. Het is geenszins aannemelijk dat u in deze situatie een danig belangrijk asielmotief niet zou vermelden. In haar arrest benadrukte de RvV dat u uitdrukkelijk en herhaaldelijk bevraagd was geweest over de redenen waarom u niet kon terugkeren naar Ethiopië. Er werd geoordeeld dat u de kans had gekregen om de nodige relevante elementen naar voren te brengen (arrest nr. 280169, p. 13). In verband met uw laattijdige vermelding stelde u uw herkomstland te hebben verlaten omwille van politieke redenen, en niet omwille van redenen die verband houden met uw seksuele oriëntatie (verklaring VV, vraag 17). Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd gevraagd waarom u pas in 2024 vertelt homoseksueel te zijn, terwijl u al ruim tien jaar in Europa bent en hier uw geaardheid vrijuit beleeft. U stelde dat uw eerste asielaanvraag geweigerd werd: “Daarom moest ik nu gebruik maken van dit probleem, dat ik omwille van dit probleem niet kan terugkeren”. Erop gewezen dat u ook in Duitsland en Frankrijk niets vermeldde over uw geaardheid, zei u enkel uw “eerste probleem” te hebben vermeld (notities II, p. 12). Uw beknopte antwoorden zijn geenszins een afdoende verklaring voor het feit dat u reeds elf jaar in Europa bent en acht asielaanvragen indienende in vier verschillende landen vooraleer te vermelden dat u homoseksueel bent. Intussen liep u het risico om te worden gedeporteerd naar Ethiopië, waar uw geaardheid een ernstige bedreiging voor uw leven zou betekenen. In dit verband benadrukte de RvV reeds dat indien u werkelijk meent nood te hebben aan internationale bescherming er redelijkerwijs kan verwacht worden dat u de Europese asielinstanties van meet af aan in vertrouwen neemt. U dient een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten en de instanties correct in te lichten over uw identiteit, leeftijd, achtergrond en de redenen waarom u niet kan terugkeren naar uw herkomstland (arrest nr. 280169, p. 12). De vaststelling dat u dit heeft nagelaten en in de loop van uw verzoeken uw verklaringen heeft aangepast, ondermijnt op ernstige wijze de aannemelijkheid van uw seksuele oriëntatie. Uw geloofwaardigheid wordt verder ondergraven doordat u zelfs tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud niet spontaan verwees naar uw geaardheid. Wat uw asielmotieven betreft, zei u te vrezen dat de regering van premier Abiy u zou arresteren en doden. Gevraagd naar de redenen dat ze u zouden willen doden, wees u naar uw politieke activiteiten. Gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom de overheid u zou viseren, wees u opnieuw naar uw activiteiten voor het Oromo Liberation Front (OLF). Gevraagd of er niet-politieke redenen zijn waarom de overheid u zou viseren, antwoordde u: “dat is het”. Pas wanneer werd benadrukt dat uw volgend verzoek om internationale

bescherming niet op politieke motieven is gebaseerd, vermeldde u een vrees omwille van uw seksuele oriëntatie (notities II, p. 10)."

Verzoeker laat bovenstaande terechte bevindingen ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

Hoewel de Raad kan begrijpen dat voor een verzoeker om internationale bescherming het afleggen van verklaringen over diens seksuele geaardheid gevoelige materie betreft, wijst de Raad er evenwel op dat van een verzoeker om internationale bescherming alsnog redelijkerwijze verwacht kan worden dat die de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek zo snel mogelijk en spontaan aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Verzoeker biedt geenszins een afdoende verklaring bieden voor het laattijdig afleggen van verklaringen over zijn homoseksuele geaardheid zoals pas naar voren gebracht in het kader van zijn vierde beschermingsverzoek hoewel hij zich reeds meer dan tien jaar in Europa bevindt en in verschillende landen beschermingsverzoeken indiende.

Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing op pertinente wijze gemotiveerd dat verzoeker de aannemelijkheid van zijn seksuele oriëntatie ook niet kan onderbouwen met doorleefde en specifieke verklaringen over zijn bewustwording en persoonlijk aanvaardingsproces:

"U bleek niet in staat te concretiseren in welke context u uw aantrekking tot jongens had ontdekt. Toen u werd aangespoord om te vertellen over concrete situaties, stelde u sinds uw geboorte homoseksueel te zijn. Toen de vraag werd herhaald, stelde u op 17- of 18-jarige leeftijd uw homoseksualiteit te hebben ontdekt. Wanneer werd gevraagd wat er toen specifiek gebeurde, antwoordde u: "Toen had ik enkel affectie voor mannen en niet voor vrouwen" (notities II, p. 10). U kon niet zeggen voor welke jongens of mannen u precies affectie had (notities II, p. 11). Op een later moment werd de vraag opnieuw gesteld en werd u gewezen op het belang van gedetailleerde antwoorden. U vertelde bij een voetbalveld aangehouden te zijn geweest tot een man. U herinnerde zich niet wie hij was (notities II, p. 12). U kon ook geen andere momenten beschrijven waarop u zich bewust was (geworden) van uw homoseksuele gevoelens (notities II, p. 13). Evenmin kon u vertellen over uw kennismaking met homofobie. U kon enkel in onpersoonlijke termen verwijzen naar religie: "Als ze zoiets zouden zien, zouden mensen gediscrimineerd en gehaat worden in de maatschappij". In verband met de houding van de islam vertelde u dat het "haram" is en homoseksuelen als dieren worden gezien (notities II, p. 11). U bent zowel moslim als homoseksueel. Wanneer werd gevraagd naar de impact die de vijandige houding van uw religie op u heeft gehad, antwoordde u kortaf: "psychologische impact en stress". U was niet in staat dit te concretiseren (notities II, p. 11). Uw vage verklaringen zijn opmerkelijk, aangezien u in het kader van onderhavig verzoek had verteld dat u omwille van uw geloof geen beslissing kan maken over toekomstige huwelijksplannen (verklaring VV, vraag 17). Toen de vraag op een later moment opnieuw werd gesteld, zei u dat uw religie het niet toestaat om gay te zijn. Toen de vraag nogmaals werd herhaald, wees u naar het feit dat het problematisch is om geen maagd te zijn op het moment van het huwelijk. U vertelde dat de imam van uw moskee in Ethiopië regelmatig preekte tegen homoseksualiteit. Wanneer werd gevraagd naar de persoonlijke impact van die preken, antwoordde u, opnieuw kortaf: "Ik voelde alsof er geen vrijheid was" (notities II, p. 17). Er moet worden besloten dat u geen duiding kon geven bij de concrete context waarin u kennismakte met uw eigen homoseksuele gevoelens en met de maatschappelijke homofobie."

Verzoeker brengt met de loutere volharding in zijn verklaringen aangaande zijn relaties met mannen en zijn fysieke aantrekking tot mannen geenszins valabele elementen bij die bovenstaande pertinente bevindingen kunnen ontkrachten.

Voorts motiveert de commissaris-generaal op correcte wijze dat hetzelfde gezegd kan worden over de manier waarop hij zichzelf als homoseksueel trachtte te aanvaarden in een land waar homoseksualiteit geheel taboe is:

"In dit verband wordt vooreerst verwezen naar de relevante landeninformatie, toegevoegd aan uw dossier, waaruit blijkt dat homoseksualiteit in Ethiopië zowel onwettig als onaanvaardbaar is. Seksuele betrekkingen tussen personen van hetzelfde geslacht zijn bij wet verboden. De bronnen beschrijven Ethiopië als een conservatief land, waarin homofobie wijdverspreid is. Door de vijandige houding van de samenleving zijn leden van de LGBTQI+ gemeenschap genoodzaakt hun geaardheid te verbergen. Homoseksuele Ethiopiërs worden geconfronteerd met haatspraak, arrestaties, bedreigingen, intimidatie en andere vormen van geweld. U spreekt deze vijandige maatschappelijke houding niet tegen. U wees meermaals naar haat en discriminatie (notities II, p. 11-12, 17, 19). Rekening houdend met wat voorafgaat, is het opmerkelijk dat u uzelf wel onmiddellijk heeft aanvaard als homoseksueel, maar nagenoeg niets kon vertellen over uw gedachtegang of persoonlijk proces. U sprak enkel in vage termen over angst, haat en discriminatie. U zei dat het moeilijk was om te beslissen. Gevraagd naar de factoren die hebben bijgedragen tot uw beslissing om uzelf te aanvaarden, antwoordde u kortaf: "Gewoon mijn gevoel, mijn wens, mijn gevoel" (notities II, p. 16-17). Dit oppervlakkig antwoord is geenszins een doorleefde beschrijving van een homoseksuele man die een persoonlijk aanvaardingsproces doormaakte in een vijandig sociaal klimaat. Evenmin kon u vertellen over de strategieën die u hanteerde om uw geaardheid te verbergen (notities II, p. 17). Het is bovendien opmerkelijk dat u vreest in Ethiopië te worden gearresteerd (verklaring VV, vraag 20 & notities II, p. 10), maar niet weet in

hoeverre homoseksualiteit er strafrechtelijk vervolgbaar is. U had dan ook geen kennis van homoseksuele personen die in uw herkomstland gearresteerd, gevangen genomen en/of veroordeeld zijn geweest. Opnieuw sprak u enkel in vage termen over haat, discriminatie en geheimhouding (notities II, p. 11-12). Ook toen de vraag later nog tweemaal herhaald werd, moest u het antwoord schuldig blijven (notities II, p. 17, 18)."

Verzoeker betoogt dat hij Ethiopië verlaten heeft in 2011 en hij wist en weet dat homoseksualiteit in Ethiopië bijzonder wordt afgewezen. Verzoeker beklemtoont dat het haram is voor moslims en verboden is. Hij benadrukt dat hij net zijn seksuele geaardheid ontdekt had toen hij Ethiopië verliet en hij het land echter dertien jaar geleden verlaten heeft en hij sinds zijn vertrek in 2011 zelf geen haat en discriminatie ervaren heeft.

Verzoeker brengt met de volharding in zijn verklaringen en post factum nuancerings in geen geval dienstige elementen bij die zijn weinig doorleefde en vage verklaringen omtrent zijn gedachtegang en persoonlijk proces inzake zijn homoseksuele geaardheid noch zijn gebrekkige kennis omtrent de strafrechtelijke vervolging van homoseksualiteit in Ethiopië kunnen verschonen.

In samenhang met voorgaande terechte weigeringsmotieven wordt er in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd dat de geloofwaardigheid van verzoekers geaardheid uiteindelijk fundamenteel ondergraven wordt door zijn beknopte, oppervlakkig en onpersoonlijke beschrijvingen van zijn leven als homoseksuele man in Europa:

"Ondanks het feit dat u veelvuldig werd aangespoord om concrete en specifieke antwoorden te geven, kon u enkel in vage termen spreken over losse seksuele contacten, vrienden van de LGBTQI+ gemeenschap en "veel plaatsen" waar deze gemeenschap samenkomt (notities II, p. 13). De enige concrete plaats waarvan u spreekt en een lidkaart toont (op naam van O. A.), heeft geen connecties met de LGBTQI+ gemeenschap, maar is een fietsenatelier (map 'landeninformatie' – stuk 2). U kon ook vrijwel niets vertellen over de homoseksuele relaties die u de voorbije elf jaar in Europa heeft gehad. De enige situatie waarover u sprak, was een seksueel contact met de Italiaanse man A., maar zelfs uw verklaringen daaromtrent waren beknopt en oppervlakkig (notities II, p. 13, 15). Verder wordt vastgesteld dat u spontaan de "gay vlag" aanhaalde, maar deze op geen enkele manier kon beschrijven. Nochtans zou u die vlag hebben vastgehouden tijdens een betoging in Frankrijk (notities II, p. 14). Er dient ook te worden opgemerkt dat u in Brussel verbleef en uw persoonlijk onderhoud plaatsvond op 22 mei, in dezelfde periode als de internationale 'pride week', die ook in Brussel in de publieke ruimte uitgebreid gevierd wordt (map 'landeninformatie' – stuk 3). Er kan moeilijk worden aangenomen dat u contact staat met de plaatselijke LGBTQI+ gemeenschap, maar helemaal niets heeft gemerkt of gehoord van deze meerdaagse viering (notities II, p. 14-15). Tot slot is het opmerkelijk dat u al jarenlang als homoseksuele man in Europa woont, maar geen kennis heeft van de nationale wetgevingen betreffende homoseksualiteit in het land waar u verblijft – België – of de landen waar u heeft verbleven – Duitsland, Frankrijk en Italië (notities II, p. 15-16). Wanneer werd gevraagd naar uw idee van de toekomst, meer bepaald om als homoseksuele man vrij in Europa te kunnen leven, gaf u aan daarover geen idee te hebben. Aangezien u bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelf een huwelijk had aangehaald (verklaring VV, vraag 17), werd gevraagd of u graag met een man zou huwen. U antwoordde bevestigend. Wanneer u werd aangespoord om daarover te vertellen, zei u simpelweg: "Ik zou blij zijn" (notities II, p. 16). U wist ook niet of het in België toegestaan is voor personen van hetzelfde geslacht om elkaar te huwen. Uw kennis is gebrekkig en uw verklaringen zijn niet doorleefd."

Verzoeker repliceert dat zoals uit zijn persoonlijk onderhoud blijkt hij details gaf over een belangrijkere relatie die hij had met een Italiaan, genaamd A.. Verzoeker betoogt dat de andere relaties van korte duur waren en dit duidelijk blijkt uit het onderhoud. Hij betoogt dat hij zich fysiek aangetrokken voelt tot mannen, maar hij nooit diepere of romantische relaties of gevoelens voor mannen heeft gehad. Verzoeker stelt dat hij dus niet te veel te zeggen heeft over de persoonlijkheid van mannen en dit onenightstands of vluchtige ontmoetingen zijn. Verder beklemtoont verzoeker dat hij bevestigde dat hij enkel wist dat men in België vrij is om homoseksueel te zijn en deze relatie te uiten. Hij betoogt dat hij wist dat er geen strafrechtelijk risico bestond en dat hij niet zou worden gediscrimineerd. Verzoeker stelt dat voor het overige het waar is dat hij nooit geïnteresseerd is geweest in de kwestie van het homohuwelijk in België. Hij benadrukt dat zoals hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud zei hij voorlopig alleen kortstondige relaties heeft en hij nooit van plan is geweest om als koppel met een man samen te leven. Verzoeker stelt dat hij zichzelf dus geen vragen stelde over het huwelijk en hij tot nu toe geen reden had om daarin geïnteresseerd te zijn.

Verzoeker houdt vast aan zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens de administratieve procedure maar kan hiermee geenszins zijn weinig doorleefde verklaringen en gebrekkige kennis verschonen. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die doorleefde verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu zijn homoseksuele geaardheid en relaties. Daarnaast stipt de Raad aan dat verzoekers weinig geïnteresseerde houding in de omgang met homoseksualiteit in de Europese lidstaten waar hij een beschermingsverzoek heeft ingediend afbreuk doet aan zijn vrees voor vervolging daar er van een verzoeker om internationale bescherming die een vervolging vreest omwille van zijn seksuele geaardheid redelijkerwijze verwacht kan worden dat die een bepaalde interesse hierin heeft en ontwikkelt gezien hij door het indienen van een beschermingsverzoek de intentie uit om zijn toekomst in dat land te willen opbouwen.

Tot slot treedt de Raad volgende motieven bij:

“U stelt dat uw familie u zou dwingen om te huwen met een vrouw (verklaring VV, vraag 17 & notities II, p. 16). Tijdens het persoonlijk onderhoud sprak u over “pushen”, wat impliceert dat ze u onder druk zouden zetten en niet effectief zouden dwingen. Vooreerst wordt opgemerkt dat uw familie nooit met u heeft gesproken over eventuele toekomstige huwelijksplannen (notities II, p. 11). Bovendien heeft u al minstens twaalf jaar geen contact gehad met uw familie. U kan dan ook niets vertellen over hun huidige woonplaats of levenssituatie. U herinnerde zich aanvankelijk niet wanneer u laatst met uw familie heeft gesproken (notities II, p. 7-8). Uiteindelijk gaf u aan dat jullie laatste contact dateert van uw tijd in Libië, dus 2012 of 2013 (notities II, p. 9). Uit wat voorafgaat, kan geen geloofwaardige, geconcretiseerde en gegronde vrees voor een gedwongen huwelijk worden opgemaakt.”

Verzoeker betwist noch weerlegt deze pertinente motieven zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

2.2.5.3. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er in de regio Oromia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt als volgt onderbouwd:

“Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Ethiopië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Oromia beoordeeld te worden. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict-gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “ETHIOPIE. Veiligheidssituatie in Oromia” van 26 maart 2024 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie_veiligheidssituatie_in_omoria_20240326.pdf) blijkt dat het geweld in de regionale staat Oromia oplaait in 2019 na het mislukken van de in augustus 2018 getekende verzoeningsovereenkomst tussen het Oromo Liberation Front (OLF) en de Ethiopische overheid. De overeenkomst stelt het OLF – door het Ethiopian People’s Revolutionary Democratic Front (EPRDF) bestempeld als terroristische organisatie – in staat vanuit ballingschap in Eritrea terug te keren naar Ethiopië, maar gebrekkige ontwapening, mobilisatie en re-integratie zaaien onmin over de overeenkomst tussen de Ethiopische regering en het OLF, alsook binnen het OLF. In oktober 2018 weigert een militair contingent te ontwapenen en treedt het naar voor als het Oromo Liberation Army (OLA). De groep verbreekt de banden met het OLF en begint een opstand voor de zelfbeschikking van de Oromo in het westen en zuiden van Oromia. Het conflict in de noordelijke regio Tigray (november 2020 – 2022) creëert een veiligheidsvacuüm dat door het OLA gebruikt wordt om de opstand uit te breiden. Na het tekenen van het Cessation of Hostilities Agreement (CoHA) dat een einde maakt aan de oorlog in Tigray, escaleren de vijandelijkheden tussen het OLA en de

regeringstroepen in Oromia. Twee onderhandelingsrondes tussen vertegenwoordigers van het OLA en van de Ethiopische regering – een eerste eind april-begin mei 2023 en een tweede in november 2023 – blijven zonder resultaat. Telkens escaleert het geweld na het mislukken van de onderhandelingen – beide partijen voeren hun gewapende acties op in een poging hun respectievelijke onderhandelingsposities te versterken –, waarbij burgerdoden vallen. Daarnaast leiden ook de spanningen tussen de Oromo en de Amhara tot meer aanvallen op burgers. In het grensgebied tussen de regionale staten Oromia en Amhara en in het westen van Oromia voeren gewapende groepen, voornamelijk het OLA en etnische Amharamilities – gekend als Fano – aanvallen uit op respectievelijk Oromo- en Amharaburgers. Na de mislukte onderhandelingen doet zich een geografische verschuiving van het conflict voor van plattelandsgebieden in het westen van Oromia naar centraal Oromia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de regio Oromia hoofdzakelijk plaatsvindt in de zones Oost-, West-, Noord- en Zuidwest-Shewa, alsook in de zones Kelem-, West-, Oost- en Horo Guduru-Wollega. Voor de periode van 1 november 2022 tot en met 31 januari 2024 registreert ACLED 787 incidenten en 2.475 dodelijke slachtoffers in de regio Oromia. Daarvan beschouwt ACLED 389 incidenten als battles, 26 als explosions/ remote violence en 363 als violence against civilians. De helft van het door ACLED geregistreerde geweld betreft confrontaties tussen twee gewapende groepen, voornamelijk maar niet uitsluitend tussen de Ethiopian National Defense Force (ENDF) en het OLA. Iets minder dan de helft betreft geweld gericht tegen burgers. ACLED beschouwt 374 incidenten als civilian targeting – gewelddaden waarbij burgers “the main or only target” zijn –, waarbij 1.004 dodelijke slachtoffers vallen. Zowel regeringstroepen, het OLA als andere gewapende groepen plegen gewelddaden tegen burgers. Burgers, in het bijzonder mannen, worden het slachtoffer van willekeurige arrestaties, langdurige detenties en buitengerechterlijke executies door regeringstroepen louter op verdenking van lidmaatschap, sympathie of het verstrekken van materiaal en informatie aan het OLA. Het federale leger maakt ook gebruik van drones die hun tol eisen onder de burgerbevolking. Het OLA maakt zich op zijn beurt schuldig aan het aanvallen, ontvoeren (tegen losgeld) en doden van Amharaburgers, regeringsfunctionarissen en personen met (vermeende) banden met de overheid. Ethiopië telt naar schatting vier miljoen ontheemden, vooral in de regio's Somali (29,6 %), Oromia (29,5 %) en Tigray (27,4 %). IOM registreert tussen augustus en september 2023 naar schatting 1.023.439 IDP's in de regio Oromia. Volgens cijfers van de regionale autoriteiten verblijven in februari 2024 ongeveer 1,5 miljoen ontheemden in Oromia. Conflicten zijn de belangrijkste reden voor ontheemding in Oromia, gevolgd door sociale spanningen. De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Oromia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Oromia in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Het dient te worden opgemerkt dat u afkomstig bent uit Robe, in de zone Bale Robe, in Zuid-Centraal Oromia, hetgeen geen actieve hotspot is van het conflict. Waar u beweert dat uw moeder lang geleden werd gedood omdat ze werd verdacht eten te brengen naar OLF leden (NPO p.12) dient te worden opgemerkt dat deze verklaring niet geloofwaardig is, daar dit compleet tegenstrijdig is met uw verklaring op de DVZ waar u verklaarde dat uw moeder M. M. momenteel nog steeds in Bale Robe verblijft (Verklaring DVZ p. 27/10/2021 vraag 13). Verder dient ook te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen op geen enkele manier blijkt dat u enige persoonlijke betrokkenheid heeft bij het OLF of OLA (NPO p.16-17), en als dusdanig dus ook geen politiek doelwit zou vormen. U verklaarde dat u problemen vreest omdat u tot de Oromo etnie behoort, doch zonder in concreto en op individuele wijze aan te tonen hoe u louter omwille van uw etnisch toebehoren zou gevisieerd worden (NPO p.23). U beweert dat de Ethiopische overheid er vanuit gaat dat alle Oromo's bij de TPLF zijn (NPO p.23), hetgeen een loutere blote bewering is die u op geen enkele manier staakt. Overigens dient te worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de TPLF, het Tigray People's Liberation Front, een politieke organisatie is die is verbonden met de Tigray regio en voornamelijk met personen van de Tigray etnische groep. Uw bewering dat alle Oromo's dan ook aan deze organisatie zouden gelinkt worden, is absoluut niet logisch en feitelijk incorrect. Bijgevolg volstaat een algemene verwijzing naar de algemene situatie in Oromia of de Oromo etnie niet om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming, maar dient de vrees voor vervolging in concreto te worden aangetoond. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Oromia. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

In bovenstaande analyse wordt terdege rekening gehouden met onder meer de regionale verschillen inzake het geweldsniveau en de impact van het geweld in Ethiopië, de typologie van het geweld, de betrokken actoren en het aantal burgerslachtoffers in de regio Oromia in het bijzonder.

Verzoeker laat bovenstaande terechte bevindingen ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

Vervolgens stelt zich de vraag, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt gesteld, of er in hoofde van verzoeker dermate persoonlijke omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat zij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Ook al heeft het Hof van Justitie de aard van de "*persoonlijke omstandigheden*" niet gepreciseerd, kunnen deze omstandigheden niettemin, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a*) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoeker, die de beoordeling inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet volledig ongemoeid laat, toont geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De Raad stelt hier ter volledigheid vast dat waar verzoeker tijdens de administratieve procedure gewag maakte van stress en zenuwachtigheid waarvoor hij medicatie zou krijgen, er in casu evenwel geen medische stukken voorliggen waaruit een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken in die mate dat deze tot gevolg zou hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Er kan bij gebrek aan objectieve stukken inzake verzoekers medische toestand niet vastgesteld worden dat verzoekers mentale gezondheid dermate precair is of zodanig is beschadigd dat hij, in vergelijking met andere burgers in de regio Oromio, over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen.

Bovendien wenst de Raad aan te stippen dat verzoeker ondanks deze aangevoerde doch ongestaafde problemen evenwel de nodige zelfredzaamheid aan de dag heeft gelegd door verschillende landen te doorkruisen en in verschillende Europese landen beschermingsverzoeken in te dienen.

Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoeker in gebreke is gebleven om een duidelijk zicht te bieden op zijn familiale en persoonlijke situatie (*supra*) terwijl deze relevante factoren zijn bij de beoordeling van de persoonlijke omstandigheden in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Door zijn tegenstrijdige verklaringen slaagde verzoeker er echter niet in een duidelijk beeld te scheppen over zijn (opvang)netwerk bij terugkeer.

Verzoeker kan in de gegeven omstandigheden niet overtuigen dat zijn zelfstandig en adequaat functioneren omwille van gezondheidsproblemen dermate zou aangetast zijn dat hij minder weerbaar is of dat er sprake is van een verhoogde kwetsbaarheid hetgeen tot gevolg zou hebben dat hij, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker die geenszins andersluidende, recente landeninformatie bijbrengt, toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker komt evenmin in aanmerking voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.10. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Oromo machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.12. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU